

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2013. szeptember 16.*

„Verseny — Kartellek — A fürdőszobai szerelvények és felszerelések belga, német, francia, olasz, holland és osztrák piaca — Az EUMSZ 101. cikknek és az EGT-Megállapodás 53. cikkének megsértését megállapító határozat — Az áremelések összehangolása és érzékeny kereskedelmi információk cseréje — A jogsértés fogalma — Egységes jogsértés — Érintett piac — A 2006. évi bírságkiszabási iránymutatás — Súly — Együtthatók”

A T-396/10. sz. ügyben,

a **Zucchetti Rubinetteria SpA** (székhelye: Gozzano [Olaszország], képviselik: M. Condinanzi, P. Ziotti és N. Vasile ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselek: F. Castillo de la Torre, A. Antoniadis és L. Malferrari, meghatalmazotti minőségben, segítők kezdetben: F. Ruggeri Laderchi és A. De Matteis, később: F. Ruggeri Laderchi ügyvédek)

alperes ellen

elsődlegesen az EUMSZ 101. cikk és az EGT-Megállapodás 53. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (COMP/39092 – „fürdőszobai szerelvények és felszerelések”-ügy) 2010. június 23-án hozott C(2010) 4185 végleges bizottsági határozat felperest érintő részében való megsemmisítése, és másodlagosan a vele szemben kiszabott bírság törlése vagy csökkentése iránti kérelem tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács),

tagjai: I. Pelikánová elnök, K. Jürimäe (előadó) és M. van der Woude bírák,

hivatalvezető: J. Palacio González főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2012. június 12-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: olasz.

Ítéletet

A jogvita előzményei

- 1 Az EUMSZ 101. cikk és az EGT-Megállapodás 53. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (COMP/39092 – „fürdőszobai szerelvények és felszerelések”-ügy) 2010. június 23-án hozott C(2010) 4185 végleges határozatban (a továbbiakban: megtámadott határozat) az Európai Bizottság megállapította a fürdőszobai szerelvények és felszerelések ágazatában elkövetett, az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésébe és az Európai Gazdasági Térségről (EGT) szóló megállapodás 53. cikkébe ütköző jogsértés fennállását. E jogsértést, amelyben 17 vállalkozás vett részt, 1992. október 16. és 2004. november 9. közötti különböző időszakokban követték el, és Belgium, Németország, Franciaország, Olaszország, Hollandia és Ausztria területén versenyellenes megállapodások és összehangolt magatartások összességében nyilvánult meg (a megtámadott határozat (2) és (3) preambulumbekzdése, valamint 1. cikke).
- 2 Közelebbről a Bizottság a megtámadott határozatban kifejtette, hogy a megállapított jogsértés először is abban állt, hogy az említett fürdőszobai szerelvények és felszerelések gyártói nemzeti szakmai szövetségek keretében tartott rendszeres találkozókon összehangolták az éves áremeléseket és más árszabási tényezőket, másodsor különleges események alkalmával – úgymint a nyersanyagköltségek emelkedése, az euró bevezetése, valamint úthasználati díjak kivetése – megállapították, illetve összehangolták az árakat, harmadszor pedig érzékeny kereskedelmi információkat tettek hozzáférhetővé, illetve cseréltek. Ezenkívül a Bizottság megállapította, hogy a fürdőszobai szerelvények és felszerelések ágazatában az árak rögzítésére éves ciklusokban került sor. Ennek keretében a gyártók megállapították ártáblázataikat, amelyek általában egy éven keresztül maradtak érvényben, és a nagykereskedőkkel való üzleti kapcsolatok alapjául szolgáltak (a megtámadott határozat (152)–(163) preambulumbekzdése).
- 3 A megtámadott határozat által érintett termékek a következő termékek három alcsoportjának valamelyikébe tartozó fürdőszobai szerelvények és felszerelések: csaptelepek, zuhanykabinok és kiegészítők, valamint kerámiaáruk (a továbbiakban: a termékek három alcsoportja) (a megtámadott határozat (5) és (6) preambulumbekzdése).
- 4 A felperes, a Zucchetti Rubinetteria SpA egy olasz vállalkozás, amely a termékek három alcsoportja közül kizárólag csaptelepeket gyárt és forgalmaz.
- 5 A Bizottság a megtámadott határozatban először is megállapította, hogy a fenti 2. pontban leírt magatartások az említett határozat címzettjei közötti verseny korlátozására irányuló átfogó terv részét képezték, továbbá az egységes és folyamatos jogsértés jellemzőivel bírnak, amelynek az alkalmazási köre kiterjedt a termékek fenti 3. pontban említett három alcsoportjára, továbbá Belgium, Németország, Franciaország, Olaszország, Hollandia és Ausztria területére (a megtámadott határozat (778) és (793) preambulumbekzdése) (a továbbiakban: megállapított jogsértés). A Bizottság e tekintetben különösen azon tényt hangsúlyozta, hogy az említett magatartások megfeleltek egy visszatérő modellnek, amely egyformának bizonyult a Bizottság vizsgálata által lefedett hat tagállamban (a megtámadott határozat (778) és (793) preambulumbekzdése). Rámutatott továbbá arra, hogy fennálltak a termékek valamennyi három alcsoportját érintő nemzeti szakmai szövetségek, amelyeket „koordinációs szervezeteknek” nevezett, továbbá olyan tagokat magukban foglaló nemzeti szakmai szövetségek, amelyeknek a tevékenysége a termékek e három alcsoportja közül legalább kettővel összefüggött, amelyeket „több termékre kiterjedő szövetségeknek” nevezett, valamint olyan tagokat magukban foglaló szakszövetségek, amelyeknek a tevékenysége a termékek e három alcsoportjának valamelyikével függött össze (a megtámadott határozat (796) és (798) preambulumbekzdése). Végül megállapította, hogy létezett a vállalkozások egy központi csoportja, amely különböző tagállamokban koordinációs szervezetek és több termékre kiterjedő szövetségek keretében vett részt a kartellben (a megtámadott határozat (796) és (797) preambulumbekzdése).

- 6 A többek között Olaszországban megvalósult versenyellenes magatartásokból levonható információkra tekintettel e magatartásokat két informális csoport keretében hajtották végre. Először is bizonyos vállalkozások, köztük a felperes, 1992 júliusa és 2004 októbere között az Euroitalia keretében évente kétszer–háromszor találkoztak. E csoport keretében, amely akkor jött létre, amikor a német gyártók betörték az olasz piacra, az információcserre nem csupán a csaptelepekre, hanem a kerámiaárukra is vonatkozott. Másodszer találkozókat tartottak a Michelangelo csoport keretében is (a Michelangelo azon hotel neve, ahol a találkozók lezajlottak), amelyeken a felperes szintén részt vett 1995 vége, illetve 1996 eleje és 2003. július 25. között. E találkozók a megbeszélések a fürdőszobai termékek széles skáláját, különösen a csaptelepeket és kerámiaárukat érintették (a megtámadott határozat (97)–(100) preambulumbekzdése).
- 7 A felperesnek az Euroitalia és a Michelangelo találkozóin való részvételét illetően a Bizottság egyrésről előadja, hogy noha a felperes vitatja a kartell jogi minősítését, elismeri, hogy meg nem engedett megbeszéléseket folytatott versenytársaival. Másrésről, függetlenül attól, hogy a szóban forgó áremeléseket végrehajtotta-e, vagy sem, a felperes aktívan részt vett a találkozók megszervezésében és az azokon folytatott megbeszéléseken, amit bizonyítanak a Bizottság birtokában lévő írásbeli bizonyítékok (lásd a megtámadott határozat (470)–(474) preambulumbekzdését).
- 8 A szóban forgó vállalkozások megállapított jogsértésben való esetleges részvételének meghatározását illetően a Bizottság előadja, hogy nincs elegendő bizonyíték annak megállapításához, hogy a felperes, valamint az Euroitalia és a Michelangelo találkozóin részt vevő más olasz vállalkozások tudtak volna egy általános tervről (a megtámadott határozat (851)–(879) preambulumbekzdése).
- 9 Egyébiránt a Bizottság a megtámadott határozatban említett vállalkozásokkal szemben kiszabott bírságok kiszámításakor az 1/2003/EK rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján kiszabott bírságok megállapításáról szóló iránymutatásra (HL 2006. C 210., 2. o.; a továbbiakban: 2006. évi iránymutatás) támaszkodott (a megtámadott határozat (1174)–(1399) preambulumbekzdése).
- 10 A Bizottság a megtámadott határozat 1. cikke (5) bekezdésének 18. pontjában megállapítja, hogy a felperes Olaszország területén 1992. október 16. és 2004. november 9. között a fürdőszobai szerelvények és felszerelésekkel kapcsolatos jogsértésben vett részt.
- 11 A Bizottság a megtámadott határozat 2. cikkének (17) bekezdésében a felperessel szemben 3 996 000 euró bírságot szab ki.

Az eljárás és a felek kérelmei

- 12 A felperes a Törvényszék Hivatalához 2010. szeptember 8-án benyújtott keresetlevelében előterjesztette a jelen keresetet.
- 13 Az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék (negyedik tanács) megnyitotta az eljárás szóbeli szakaszát.
- 14 A felek szóbeli előadásait és a Törvényszék által feltett szóbeli kérdésekre adott válaszait a 2012. június 12-i tárgyaláson meghallgatták.
- 15 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:
  - elsődlegesen, a felperesre vonatkozó részében semmisítse meg a megtámadott határozatot;
  - másodlagosan, törölje vagy jelentősen csökkentse a vele szemben kiszabott bírság összegét;
  - kötelezze a Bizottságot az eljárás költségeinek viselésére.

- 16 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:
- utasítsa el a keresetet;
  - a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

- 17 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság által a versenyjogba ütköző jogsértések szankcionálása érdekében elfogadott határozatokat illetően az európai uniós bíróság által gyakorolt bírósági felülvizsgálat az EUMSZ 263. cikkben előírt jogszerűségi vizsgálaton alapul, amelyet – amennyiben ilyen kérelemmel fordulnak hozzá – kiegészít az EUMSZ 261. cikknek megfelelően az 1/2003 rendelet 31. cikke értelmében az említett bíróságra ruházott korlátlan felülvizsgálati jogkör (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-386/10. P. sz., Chalkor kontra Bizottság ügyben 2011. december 8-án hozott ítéletének [EBHT 2011., I-13085. o.] 53., 63. és 64. pontját). E jogkör felruházta a bíróságot arra, hogy a szankció jogszerűségének egyszerű vizsgálatán túl a Bizottság értékelését a sajátjával helyettesítse, és következképpen a kiszabott bírság vagy kényszerítő bírság összegét adott esetben törölje, csökkentse vagy növelje (lásd a Bíróság C-272/09. P. sz., KME és társai kontra Bizottság ügyben 2011. december 8-án hozott ítéletének [EBHT 2011., I-12789. o.] 103. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot; lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-11/06. sz., Romana Tabacchi kontra Bizottság ügyben 2011. október 5-én hozott ítéletének [EBHT 2011., II-6681. o.] 265. pontját).
- 18 Az előző pontban bemutatott ítélkezési gyakorlat fényében először is meg kell vizsgálni a felperesnek a megtámadott határozat őt érintő részében való megsemmisítése iránti, elsődlegesen előterjesztett kérelmeit, ezt követően pedig a másodlagosan előterjesztett azon kérelmeit, amelyek lényegében arra irányulnak, hogy a Törvényszék korlátlan felülvizsgálati jogkörében eljárva, a Bizottság által vele szemben kiszabott bírságot törölve vagy csökkentve, változtassa meg e bírságot.

A megtámadott határozat részleges megsemmisítése iránti, elsődlegesen előterjesztett kérelmekről

- 19 Keresete alátámasztása érdekében a felperes három jogalapra hivatkozik. Az első jogalap azon alapul, hogy a Bizottság az érintett piac meghatározása során hibákat követett el. A második jogalap azon alapul, hogy a Bizottság tévesen állapította meg, hogy a kérdéses magatartások az EUMSZ 101. cikkbe ütköző jogsértésnek minősülnek. A harmadik jogalap azon alapul, hogy a Bizottság a bírság összegének kiszámításakor hibákat és jogsértéseket követett el.

A Bizottság által az érintett piac meghatározása során elkövetett hibákra alapított, első jogalapról

- 20 A felperes előadja, hogy a Bizottság az érintett piac megtámadott határozatban való meghatározását illetően különösen az említett határozat (791) preambulumbekzdésében megsértette az EUMSZ 101. cikket, nyilvánvaló mérlegelési hibákat követett el, valamint megsértette a vizsgálati és indokolási kötelezettségét. A felperes, amint a tárgyaláson a Törvényszék kérdéseire válaszolva megerősítette, e tekintetben két fő kifogást hoz fel.
- 21 Először is a termékek három alcsoportját illetően a felperes mindenekelőtt előadja, hogy a Bizottság nem határozta meg pontosan az érintett piacokat, annak ellenére, hogy ezen elemzés nélkülözhetetlen előfeltétele lett volna a szóban forgó tények egységes jogsértésnek való minősítésének. Ezt követően a Bizottság tévesen állapította meg, hogy a termékek három alcsoportja egy és ugyanazon termékpiac részét képezi, mivel egyrésztől sem a kereslet, sem a kínálat szempontjából nem helyettesítik egymást, másrészt pedig technológiai, kereskedelmi és esztétikai szempontból különböző termékekről van szó.

E tekintetben a felperes megjegyzi, hogy még ha meg is lehetett állapítani, hogy a csaptelepek és a kerámiaáruk egymást kiegészítik, és gazdasági viszony áll fenn köztük, ez még nem elegendő egyetlen érintett piac fennállásának bizonyításához.

- 22 Másodszor a Bizottság a megtámadott határozatban nem határozta meg az érintett földrajzi piac kiterjedését, ahogyan azt a közösségi versenyjog alkalmazásában az érintett piac meghatározásáról szóló bizottsági közlemény (HL 1997. C. 372., 5. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 155. o.) 8. pontjának megfelelően meg kellett volna határozni. E tekintetben a felperes megjegyzi, hogy a Bizottság annak kifejtésére szorítkozott, hogy a megállapított jogsértés a fenti 1. pontban említett hat tagállamot érintette.
- 23 A Bizottság vitatja a felperes érvelését.
- 24 Először is a felperes azon kifogását illetően, miszerint a Bizottság nem állapíthatta volna meg egységes jogsértés fennállását, mivel a termékek három alcsoportja nem képezte egy és ugyanazon termékpiac részét, először meg kell állapítani, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban egyrésztől egyáltalán nem állapította meg, hogy az említett három alcsoport, amelyet a Bizottság a megtámadott határozat (5)–(12) preambulumbekzdésében világosan megkülönböztetett, egy és ugyanazon termékpiac részét képezi. A Bizottság a megtámadott határozat (791) preambulumbekzdésében ugyanis kiemelte, hogy „pusztán azon tény, hogy a jogsértés által érintett termékek különböző piacokhoz tartoznak, nem elegendő annak megkérdőjelezéséhez, hogy az adott magatartás egységes jogsértésnek minősül”.
- 25 Másrésztől azon tény, hogy a Bizottság megállapította, hogy a fürdőszobai szerelvények és felszerelések ágazatában egységes jogsértés állt fenn, tekintettel a termékek három alcsoportjának mindegyikével kapcsolatos versenyellenes magatartások egymástól való kölcsönös függésére és egy általános terv fennállására, amint ez különösen a megtámadott határozat (796) preambulumbekzdéséből kitűnik, nem foglalja magában azt, hogy a Bizottság ebből arra következtetett volna, hogy a termékek három alcsoportja egy és ugyanazon termékpiac részét képezi. E tekintetben ugyanis emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésének megsértése nem csupán olyan elszigetelt megállapodások vagy összehangolt magatartások eredménye lehet, amelyeket különálló jogsértéseként kell szankcionálni, hanem egy sor, egymással oly módon összefüggő megállapodások vagy összehangolt magatartások eredménye is, hogy azokat egy egységes jogsértés alkotóelemeinek kell tekinteni (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-204/00. P., C-205/00. P., C-211/00. P., C-213/00. P., C-217/00. P. és C-219/00. P. sz., Aalborg Portland és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2004. január 7-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-123. o.] 258. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Az egységes jogsértés fennállásának megállapításakor a Bizottságnak bizonyítania kell, hogy a megállapodások vagy az összehangolt magatartások, noha különböző árukra, szolgáltatásokra vagy területekre vonatkoznak, az érintett vállalkozások által egységes versenyellenes cél megvalósítása érdekében tudatosan végrehajtott általános terv keretébe illeszkednek (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Aalborg Portland és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 258. és 260. pontját, valamint a Törvényszék T-54/03. sz., Lafarge kontra Bizottság ügyben 2008. július 8-án hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 482. pontját).
- 26 Ennélfogva a Bizottság semmilyen hibát nem követett el, amikor megállapította, hogy a termékek három alcsoportja egységes jogsértés tárgyát képezi, noha elkülönülő termékpiacokhoz tartoznak.
- 27 Másodszor ki kell emelni, hogy a Bizottság egyáltalán nem volt köteles arra, hogy a megtámadott határozatban pontosan meghatározza azon termékpiacokat, amelyekhez a termékek három alcsoportja tartozik.
- 28 Egyrésztől, amint a Bizottság lényegében a megtámadott határozat (891) preambulumbekzdésében rámutatott – anélkül, hogy a felperes azt vitatná –, az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésének alkalmazásakor a Bizottságnak azért kell meghatároznia az érintett piacot, hogy megállapítsa, vajon valamely megállapodás érintheti-e a tagállamok közötti kereskedelmet,

és az Unión belül a verseny akadályozását, korlátozását vagy torzítását célozza-e, vagy ilyen hatása van-e. Következésképpen az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdése alapján elfogadott határozatban a Bizottság csak akkor köteles az érintett piac meghatározására, ha e meghatározás nélkül nem állapítható meg, hogy a szóban forgó megállapodás, a vállalkozások társulása által hozott döntés vagy az összehangolt magatartás érintheti-e a tagállamok közötti kereskedelmet, és a belső piacon belül a verseny akadályozását, korlátozását vagy torzítását célozza-e, vagy ilyen hatása van-e (lásd a Törvényszék T-38/02. sz., Groupe Danone kontra Bizottság ügyben 2005. október 25-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-4407. o.] 99. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

- 29 A jelen ügyben elegendő megállapítani, hogy a felperes sem érvet, sem bizonyítékot nem ad elő annak bizonyítása érdekében, hogy a Bizottság által a megtámadott határozatban megállapítottakkal ellentétben az Olaszországban forgalmazott csaptelepekre vonatkozóan az Euroitalia és a Michelangelo keretében tanúsított összehangolt magatartások nem érinthették a tagállamok közötti kereskedelmet, és nem célozták a belső piacon belüli verseny korlátozását vagy torzítását.
- 30 Másrészt, amint a Bizottság a megtámadott határozat (892) preambulumbekkezdésében tette, ki kell emelni, hogy azon megállapítás, miszerint a termékek három alcsoportja különböző termékpiacokhoz tartozik, semmiképpen nem kérdőjelezi meg azon ténybeli elemeket, amelyek alapján a Bizottság az említett határozat (796) preambulumbekkezdésében lényegében úgy vélte, úgy kell tekinteni, hogy az említett magatartások egységes jogsértés részét képezik, figyelemmel a köztük lévő függőségi kapcsolatokra és a végrehajtott általános terv fennállására.
- 31 E körülmények között a felperes azon érveit, miszerint a termékek három alcsoportja nem tartozik egy és ugyanazon termékpiachoz, mivel a kereslet vagy a kínálat szempontjából nem helyettesítik egymást, továbbá technológiai, kereskedelmi és esztétikai szempontból különböznek, mint hatástalanokat el kell utasítani.
- 32 A felperes másik két érve nem változtat a fenti 31. pontban tett megállapításon.
- 33 Ami a felperes első érvét illeti, miszerint csak a megállapított jogsértés olasz ágában vett részt, e tekintetben ki kell emelni, hogy e megállapítás nem jár azzal, hogy a Bizottság nem állapíthatta volna meg érvényesen olyan egységes jogsértés fennállását, amelyben a megtámadott határozatban említett más vállalkozások részt vettek.
- 34 Ami a felperes második érvét illeti, miszerint a Bizottság a megtámadott határozat (791) preambulumbekkezdésében tévesen hivatkozott a Törvényszék T-71/03., T-74/03., T-87/03. és T-91/03. sz., Tokai Carbon és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. június 15-én hozott ítéletének (az EBHT-ban nem tették közzé) 90. pontjára, először is ki kell emelni, hogy a Bizottság a megtámadott határozat (791) preambulumbekkezdésében a következőket állapította meg:

„Végül a Bizottság a kartellügyekben érintett piac leírását a részt vevő vállalkozások magatartására alapíthatja. A Törvényszék [...] a [fent hivatkozott] Tokai Carbon [és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott] ítéletének 90. pontjában megjegyezte, hogy »nem a Bizottság választotta meg önkényesen az érintett piacot, hanem azon kartell tagjai, amelyben [az ezen ügyben szóban forgó vállalkozás]« részt vett, voltak azok, akik versenyellenes cselekményeiket szándékosan [az ezen ügyben szóban forgó] termékekre összpontosították. Kizárólag azon tény, hogy a jogsértés által érintett termékek különböző piacokhoz tartoznak, nem elegendő annak megkérdőjelezéséhez, hogy az adott magatartás egységes jogsértésnek minősül.”

- 35 Ezt követően ki kell emelni, hogy a Bizottság a megtámadott határozat (889) preambulumbekzdésében a fenti 34. pontban hivatkozott Tokai Carbon és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítéletre utalva (lásd a megtámadott határozat 1248. lábjegyzetét), a következőket állapította meg:
- „[l]ényegében a kartell résztvevői azok, akik meghatározzák a kartell terjedelmét és fő jellemzőit, úgy, hogy versenyellenes magatartásukat szándékosan a szóban forgó termékekre és területekre összpontosítják”.
- 36 A megtámadott határozat (791) és (889) preambulumbekzdéséből tehát kitűnik, hogy azon kérdés vizsgálatakor, hogy a szóban forgó jogellenes magatartások több jogsértésnek vagy egységes jogsértésnek minősülnek-e (lásd a megtámadott határozat 5.2.3 pontját), a Bizottság helyesen állapította meg, hogy nem azt kell megvizsgálni, hogy a szóban forgó magatartások egy és ugyanazon piachoz tartozó termékeket érintenek-e, hanem azt, hogy maguk a vállalkozások úgy tekintették-e, hogy e magatartások egy egységes versenyellenes cél megvalósítása érdekében általuk tudatosan végrehajtott általános terv keretébe illeszkednek.
- 37 A felperes azon érvét, miszerint a Bizottság az egységes jogsértés fennállára vonatkozó megállapítás alátámasztása érdekében tévesen utalt a fenti 34. pontban hivatkozott Tokai Carbon és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítéletre, tehát mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 38 Másodszor, ami a felperes azon kifogását illeti, miszerint a Bizottság nem határozta meg az érintett földrajzi piacot, emlékeztetni kell arra, hogy – amint a fenti 28. pontban bemutatott ítélkezési gyakorlatból kitűnik – a Bizottság az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésének alkalmazásakor csak annak eldöntése érdekében köteles meghatározni az érintett piacot, hogy a szóban forgó magatartások érintik-e a tagállamok közötti kereskedelmet, és a belső piacon belül a verseny akadályozását, korlátozását vagy torzítását célozzák-e, vagy ilyen hatásuk van-e.
- 39 A jelen ügyben először is meg kell állapítani, hogy a Bizottság a megtámadott határozat (122) preambulumbekzdésében megállapította, hogy a szóban forgó jogellenes magatartások hat tagállamban, azaz Belgiumban, Németországban, Franciaországban, Olaszországban, Hollandiában és Ausztriában a termékek három alcsoportjának értékesítéseit érintették.
- 40 Ezt követően a Bizottság a megtámadott határozat (123) preambulumbekzdésében kiemelte, hogy „a fürdőszobai szerelvények és felszerelések gyártói értékesítéseinek volumene az Unió tagállamai közötti [...], valamint az EGT-Megállapodás szerződő felei közötti kereskedelemben igen nagy jelentőséggel bír [...]”.
- 41 Ráadásul a Bizottság a megtámadott határozat (124) preambulumbekzdésében többek között megállapította, hogy „ezen [az áremelések összehangolására vonatkozó] megállapodások határokon átnyúló jellemzői megmutatkoznak az érintett nemzeti szövetségek közötti kapcsolatok fennállásában is, többek között abban, hogy mindezen tagállamokban fennállt egy ugyanazon vállalkozásokból álló kis mag”.
- 42 Ezenkívül a Bizottság a megtámadott határozat (814)–(823) preambulumbekzdésében megvizsgálta a szóban forgó összejátszásra irányuló megállapodások közötti határokon átnyúló kapcsolatokat. Ennek keretében az említett határozat (814) preambulumbekzdésében többek között úgy vélte, hogy e határokon átnyúló kapcsolatokról tanúskodnak a nemzeti szövetségek keretében tartott megbeszélések és információcserék.
- 43 Végül a Bizottság a megtámadott határozat (824)–(833) preambulumbekzdésében kiemelte, hogy e hat tagállam között jelentős kereskedelem áll fenn.

- 44 A fenti 39–43. pontban tett megállapításokból tehát kitűnik, hogy noha a Bizottság úgy vélte, hogy a szóban forgó jogellenes magatartásokat különösen hat tagállamban hajtották végre, azt is kifejtette, mely okokból véli úgy, hogy az említett magatartások érintették az Unión belüli kereskedelmet és a versenyt. Ennélfogva a Bizottság nem volt köteles részletesebben meghatározni azon érintett termékpiacot, amelyhez a csaptelepeket hozzá kellett rendelni.
- 45 A felperes második kifogását tehát mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 46 A fenti megfontolások összessége fényében meg kell állapítani, hogy a Bizottság a felperes állításával ellentétben nem sértette meg az EUMSZ 101. cikket, nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát, és nem sértette meg a vizsgálati és indokolási kötelezettségét azon piac meghatározását illetően, amelyen a szóban forgó jogellenes magatartásokat végrehajtották.
- 47 Ennélfogva az első jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

Az Euroitalia és a Michelangelo keretében tartott szóban forgó megbeszélések kartellnek való minősítésével kapcsolatos jogsértések fennállására alapított, második jogalapról

- 48 A felperes előadja, hogy noha a Bizottság jogosan kifogásolhatta azt, hogy „az árakra vonatkozó meg nem engedett megbeszéléseken vett részt”, e megbeszélések semmilyen, az áremelések rögzítésére vagy összehangolására irányuló megállapodáshoz nem vezettek. Ezzel kapcsolatban úgy érvel, hogy a Bizottság a tényállás jogsértésnek minősítésével megsértette az EUMSZ 101. cikket, a tények értékelése során hibákat követett el, megsértette az EUMSZ 296. cikk szerinti indokolási kötelezettségét, és hatáskörrel való visszaélést követett el.
- 49 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy a felperes beadványaiból nem tűnik ki világosan, hogy a felperes az előző pontban említett egyes jogsértések alátámasztása érdekében mely érvekre hivatkozik. Egyértelműen kitűnik viszont, hogy a második jogalapjának alátámasztására lényegében három fő kifogást hoz fel. A második jogalapot az említett kifogások fényében kell megvizsgálni.
- 50 Először is a felperes megjegyzi, hogy noha a Bizottság a megtámadott határozatban helyesen állapította meg, hogy nem vett részt egységes, összetett és folyamatos jogsértésben, a Bizottság tévesen állapította meg, hogy jóval súlyosabb jogsértésben vett részt, mint az egyszerűen a csaptelepek piacára vonatkozó érzékeny információk cseréjében való részvételben álló jogsértés. E tekintetben a felperes előadja, hogy azon versenyellenes magatartásoktól eltérően, amelyek egyrészt a csaptelepeken kívül a termékek másik két alcsoportját érintették, másrészt pedig Olaszországon kívül más tagállamokban valósultak meg, azon ármegbeszélések, amelyeken ő részt vett, nem vezettek az árak összehangolására vagy rögzítésére. Nem létezik tehát elegendő konvergencia tényközlés, amely az említett találkozókon résztvevők magatartásának párhuzamát bizonyítaná, mivel minden egyes vállalkozás függetlenül járt el, amit egyébként azon vállalkozások is elismertek, amelyek a kartellügyek esetében a bírságok alóli mentességről és a bírságok csökkentéséről szóló bizottsági közlemény (HL 2002. C 45., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 155. o.; a továbbiakban: 2002. évi engedékenységi közlemény) alapján bírságcsökkentésben részesültek.
- 51 A Bizottság vitatja ezen érvelést.
- 52 Először is, amint a Bizottság is tette, mindenekelőtt ki kell emelni, hogy a felperes, noha vitatja, hogy versenytársaival „összehangolta” vagy „rögzítette” volna az áremeléseket, beadványaiban kifejezetten elismeri, hogy részt vett „az árakra vonatkozó meg nem engedett megbeszéléseken”.
- 53 Ezt követően emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdése értelmében vett megállapodás fennállásához elég az, hogy az érintett vállalkozások kifejezzék az arra irányuló közös akaratukat, hogy meghatározott piaci magatartást tanúsítanak (a

Törvényszék T-7/89. sz., Hercules Chemicals kontra Bizottság ügyben 1991. december 17-én hozott ítéletének [EBHT 1991., II-1711. o.] 256. pontja, és T-9/99. sz., HFB Holding és társai kontra Bizottság ügyben 2002. március 20-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-1487. o.] 199. pontja).

- 54 Az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdése értelmében vett megállapodás létrejötnék tekinthető, ha akaratgyezség áll fenn magának a verseny korlátozásának tekintetében, még akkor is, ha a tervezett korlátozás konkrét elemei még megbeszélések tárgyát képezik (lásd ebben az értelemben a fenti 53. pontban hivatkozott HFB Holding és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 151–157. és 206. pontját).
- 55 Az összehangolt magatartás fogalma egyfajta egyeztetést jelent a vállalkozások között, amelyek nem kötnek kifejezetten megállapodást, ám a kockázatokkal teli versenyt tudatosan helyettesítik az egymás közötti gyakorlati együttműködéssel (a Bíróság C-49/92. P. sz., Bizottság kontra Anic Partecipazioni ügyben 1999. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 1999., I-4125. o.] 115. pontja és C-199/92. P. sz., Hüls kontra Bizottság ügyben 1999. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 1999., I-4287. o.] 158. pontja).
- 56 E tekintetben az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésével ellentétes a gazdasági szereplők közötti bármely olyan közvetlen vagy közvetett kapcsolatfelvétel, amely jellegénél fogva vagy befolyásolja a tényleges, illetve potenciális versenytárs piaci magatartását, vagy feltárja az ilyen versenytárs előtt, hogy az adott vállalkozás saját maga milyen piaci magatartásról döntött, illetve milyen piaci magatartást fontolgat, amennyiben e kapcsolatfelvétel célja vagy hatása a verseny korlátozása (lásd ebben az értelemben a fenti 55. pontban hivatkozott Bizottság kontra Anic Partecipazioni ügyben hozott ítélet 116. és 117. pontját).
- 57 Az információcsere akkor ellentétes az uniós versenyszabályokkal, amennyiben az érintett piac működését illetően a bizonytalanság fokát csökkenti vagy megszünteti, aminek következménye a vállalkozások közötti verseny korlátozása (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-194/99. P. sz., Thyssen Stahl kontra Bizottság ügyben 2003. október 2-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-10821. o.] 81. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 58 Az érzékeny információk hozzáférhetővé tétele ugyanis megszünteti a versenytárs jövőbeli magatartását érintő bizonytalanságot, és így közvetlenül vagy közvetetten befolyásolja az információk címzettjének stratégiáját (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-238/05. sz., Asnef-Equifax és Administración del Estado ügyben 2006. november 23-án hozott ítéletének [EBHT 2006., I-11125. o.] 51. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Valamennyi gazdasági szereplőnek önállóan kell tehát meghatároznia a belső piacon általa követni kívánt politikát és az ügyfeleivel szemben alkalmazni kívánt feltételeket (lásd a fenti 57. pontban hivatkozott Thyssen Stahl kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 82. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 59 Igaz ugyan, hogy ez az önállósági követelmény nem zárja ki a gazdasági szereplők azon jogát, hogy racionálisan alkalmazkodjanak a versenytársaik megfigyelt vagy várható magatartásához, ám szigorúan tiltja a gazdasági szereplők közötti bármely közvetlen vagy közvetett kapcsolatfelvételt, amennyiben e kapcsolat célja vagy hatása olyan versenyfeltételek teremtése, amelyek – figyelembe véve a kínált termékek vagy szolgáltatások jellegét, a vállalkozások jelentőségét és számát, valamint az érintett piac volumenét – nem felelnek meg a szóban forgó piacon szokásos feltételeknek (lásd a fenti 57. pontban hivatkozott Thyssen Stahl kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 83. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 60 A fenti 53–59. pontban bemutatott ítélkezési gyakorlatból tehát kitűnik, hogy a Bizottság helyesen állapította meg, hogy a szóban forgó vállalkozások, köztük a felperes, összehangolták jövőbeli áremeléseiket, és hogy az ilyen összehangolásra irányuló magatartás az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdése megsértésének minősül, mivel megszünteti a felperes versenytársainak jövőbeli magatartását érintő bizonytalanságot, és így közvetlenül vagy közvetetten befolyásolja üzletpolitikájukat.

- 61 Másodszor mindenestre ki kell emelni, hogy a Bizottság a megtámadott határozat (472) preambulumbekzdésében úgy vélte, hogy „[nincs jelentősége annak, hogy a felperes végrehajtotta-e, vagy sem] a találkozókon megemlített valamennyi áremelést, [mivel] nyilvánvalóan aktív szerepet játszott a találkozó megszervezésében, és aktívan részt vett valamennyi, az e találkozó keretében tartott, árakra vonatkozó megbeszéléseken, éspedig rendszeresen és igen hosszú időszakon (több mint [tíz] éven) keresztül”. A Bizottság az említett határozat (467) preambulumbekzdésében kiemelte továbbá, hogy „a résztvevők az áremelések alakulásának ellenőrzése érdekében konkrét intézkedéseket hoztak, amint ezt [az említett találkozókon] rendszeresen közölt, árakra vonatkozó információk is mutatják”, és hogy „a résztvevők szoros kapcsolatokat alakítottak ki, amelyet olyan mértékű együttműködés és kölcsönös függőség jellemzett, amely korlátozta cselekvési szabadságukat”.
- 62 E tekintetben egyrésről meg kell állapítani, hogy a Bizottságnak a megtámadott határozat (467) preambulumbekzdésében kifejtett és az előző pontban említett két értékelésének megkérdőjelezése érdekében a felperes nem adott elő semmilyen érvet és semmilyen bizonyítékot. Márpedig a Bizottság az említett értékelések alapján helyesen állapíthatta meg, hogy az áremelésekre vonatkozó szóban forgó megbeszéléseket az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdése tiltotta, mivel befolyásolták az egyes versenytársak piaci magatartását.
- 63 Másrésről a felperes érvelésével szemben az „árösszehangolás” kifejezés megfelelően jellemzi azon jogsértést, amelyben a felperes részt vett. Ugyanis, még ha be is bizonyosodna, hogy a jövőbeli áremelésekre vonatkozó megbeszélések eredményeként a kartell tagjai nem állapodtak meg az általuk számlázandó árakban, a szóban forgó jogellenes információcsere rendszeres jellegére tekintettel lehetővé tették az említett emelések összehangolását.
- 64 Ennélfogva a Bizottság semmilyen hibát nem követett el azon jogsértés minősítésekor, amelyben a felperes részt vett.
- 65 A fenti megállapítások fényében a felperes azon többi érvét, hogy a Bizottság tévesen állapította meg, hogy az olasz piacon a csaptelepekkel kapcsolatos jogellenes magatartások olyan súlyosak voltak, mint a más tagállamokban a termékek másik két alcsoportjával kapcsolatban elkövetett jogsértések, illetve hogy a szóban forgó megbeszélések csak a csaptelepekre vonatkoztak, a termékek másik két alcsoportjára nem, mint hatástalanokat el kell utasítani. Ezen érvek ugyanis nem kérdőjelezik meg a Bizottság által az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésébe ütköző jogsértésnek való minősítést, mivel a felperes részt vett a jövőbeli áremelések összehangolásában.
- 66 Következésképpen a felperes első kifogását el kell utasítani.
- 67 Másodszor a felperes lényegében előadja, hogy az Euroitalia keretében 1992. október 16-tól tartott találkozók alatt és ezt követően a Michelangelo keretében tartott találkozók alatt a versenytársai a piac fejlődését érintő megbeszélések keretében csak az általuk korábban meghatározott árpolitikákra vonatkozó információkat közöltek. A felperes szerint az elfogadott árpolitikák vállalkozásonként gyakran eltértek, és gyakran igen homályosak voltak. A megvitatott áremelések a korábbi évek áremeléseit érintették, és az említett emelések mértékét csak általánosan vették tervbe, anélkül hogy számszerűsítették volna. Ezzel összefüggésben a felperes mind az áremelések ütemezését, mind pedig azok összegének meghatározását illetően mindig önállóan és teljesen függetlenül járt el a piacon. A felperes a tárgyaláson a Törvényszék kérdéseire válaszolva azt is közölte, hogy úgy véli, a szóban forgó magatartások nem szüntették meg és nem is csökkentették a versenytársainak magatartását érintő bizonytalanságot, mivel a szóban forgó információcsereket követően nem hozott tényleges intézkedéseket.
- 68 A Bizottság vitatja ezen érvelést.

- 69 Előzetesen ki kell emelni, hogy a Bizottság a megtámadott határozat (398)–(408) preambulumbekkezdésében először is kifejti az Olaszországban a csaptelepekre vonatkozóan az Euroitalia és a Michelangelo keretében létrejött kartell működésének fő mechanizmusait. Ezt követően az említett határozat (409) és (410) preambulumbekkezdésében emlékeztet arra, hogy a jogellenes megbeszélések a Federceramica szövetség keretében 1990. és 1992. között kezdődtek, e találkozók azonban nem vette figyelembe többek között a felperes szankcionálásakor sem. Végül a Bizottság a megtámadott határozat (411)–(462) preambulumbekkezdésében leírja az Euroitalia és a Michelangelo keretében tartott különböző találkozókat, amelyek során szerinte a szóban forgó vállalkozások, köztük a felperes, 1992. október 16-tól 2004. november 9-ig jogellenes megbeszéléseket tartottak. Márpedig, mivel a felperes a Bizottság értékeléseit csak bizonyos, az Euroitalia keretében tartott azon találkozókat illetően vitatja, amelyeken jogellenes megbeszélésekre került sor, csak az említett találkozókat illetően kell megvizsgálni, hogy a Bizottság követett-e el mérlegelési hibákat, amikor megállapította, hogy a felperes versenyellenes megbeszéléseken vett részt.
- 70 Először is az Euroitalia keretében 1992. október 16-án tartott találkozót illetően a felperes úgy érvel, hogy a Bizottság tévesen értelmezte a tényeket, amikor megállapította, hogy az e találkozóról készült beszámolóból kitűnik, hogy a részt vevő vállalkozások megegyeztek abban, hogy a következő találkozón nem az „eredményüket”, hanem kizárólag a számviteli „mérlegüket” nyújtják be. Márpedig az említett mérlegek nyilvános információkat tartalmaznak. E beszámoló tehát nem bizonyítja, hogy a felperes versenyellenes megbeszéléseken vett részt.
- 71 E tekintetben ki kell emelni, hogy a Bizottság, amikor a megtámadott határozat (411) preambulumbekkezdésében megállapította, hogy az ezen 1992. október 16-i találkozón folytatott megbeszélések jogellenesek voltak, amint az említett határozat 506. lábjegyzetéből kitűnik, egy többek között a következőket tartalmazó beszámolóra támaszkodott:
- „az 5–7%-os januári áremelés problémája? [...] a következő találkozón a mérlegek benyújtása. A decemberi vagy januári áremelések közlése”.
- 72 Márpedig, amennyiben az előző pontban említett beszámolót a Grohe Beteiligungs GmbH (a továbbiakban: Grohe) által a bírságcsökkentés iránti kérelme keretében tett nyilatkozat fényében értelmezzük, amely nyilatkozat bizonyító erejét a felperes nem vitatja, e beszámolóból egyértelműen kitűnik, hogy e találkozó résztvevői, köztük a felperes és a Grohe, abban előirányozták, hogy decemberben vagy januárban megemelik áraikat. A Grohe bírságcsökkentés iránti kérelme szerint ugyanis az Euroitalia keretében minden év szeptemberében vagy októberében tartott találkozókon a résztvevők a következő évet illetően megvitatták az egyedi áremelésekre vonatkozó előrejelzéseiket (lásd a megtámadott határozat (402) preambulumbekkezdését).
- 73 Egyébiránt a felperes azon érve, miszerint az ezen 1992. október 16-i találkozóról készült beszámoló nem teszi lehetővé annak egyértelmű megállapítását, hogy mely vállalkozások döntöttek áraik emelése mellett, és hogy mekkora volt ezen áremelések pontos összege, nem befolyásolja azon megállapítást, hogy e beszámoló a Grohe nyilatkozatának fényében értelmezve jogilag megkövetelt módon bizonyítja, hogy e találkozó résztvevői, köztük a felperes, legalábbis elvben megállapodtak egy jövőbeli versenykorlátozásban, még akkor is, ha a tervezett korlátozás konkrét elemei még megbeszélések tárgyát képezték. Az ilyen magatartás a fenti 54. és 55. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésébe ütköző jogsértésnek minősül.
- 74 Ennélfogva a Bizottság semmilyen mérlegelési hibát nem követett el, amikor megállapította, hogy a felperes az Euroitalia keretében 1992. október 16-án tartott találkozón versenyellenes megbeszéléseken vett részt.

- 75 Másodszer az Euroitalia keretében 1993. március 15-én tartott találkozót illetően a felperes úgy érvel, hogy az ez alkalommal folytatott megbeszélések a részt vevő vállalkozások üzleti stratégiájának önállóságát bizonyítják, mivel az áremeléseket már e találkozó megtartását megelőzően előirányozták, továbbá az említett emelésekben és a tervezett engedményekben jelentős eltérések voltak.
- 76 E tekintetben egyrészt ki kell emelni, hogy a felperes nem vitatja a Bizottságnak a megtámadott határozat (412) preambulumbekzdésében foglalt megállapítását, miszerint a Hansgrohe AG vezérgazgatójának kézzel írott feljegyzései bizonyítják, hogy a vállalkozások információt cseréltek az 1993-ra vonatkozó áremelések százalékos mértékéről. Másrészt, noha igaz, hogy ezen emeléseket, amint a Hansa Metallwerke AG (a továbbiakban: Hansa) által tervezett emeléseket is (lásd a megtámadott határozat (412) preambulumbekzdését), az 1993. március 15-i találkozó előtt egy héttel végrehajtották, az ilyen információcsere mindenképpen befolyásolta a szóban forgó vállalkozások magatartását a jövőbeli áremelések tényleges végrehajtását illetően. Ezen információcsere ugyanis hozzájárult ahhoz, hogy az Euroitalia keretében belül bizalmi légkör és csoportfegyelem alakuljon ki a résztvevőknek az árak emelésére irányuló szándékát illetően.
- 77 E körülmények között a Bizottság e tekintetben a tények értékelése során semmilyen hibát nem követett el.
- 78 Harmadszer az Euroitalia keretében 1994. október 21-én, 1995. október 16-án és 1996. május 14-én tartott találkozókat illetően a felperes lényegében úgy érvel, hogy e találkozók mindegyike azt támasztja alá, hogy az érintett vállalkozások nem hangolták össze árpolitikájukat, tehát „önálló és különbözők” maradtak. Amint azonban az e találkozókról készült beszámolókból kitűnik, amelyekre a megtámadott határozat (416), (418), illetve (420) preambulumbekzdése hivatkozik, és amelyeknek a tartalmát a felperes nem vitatja, a szóban forgó megbeszélések a jövőben végrehajtandó áremelésekre is vonatkoztak.
- 79 Mindenekelőtt ugyanis az 1994. október 21-i találkozót illetően elegendő azt megállapítani, hogy a felperes nem vitatja, hogy – amint a Bizottság a megtámadott határozat (416) preambulumbekzdésében kiemelte, és amint az e találkozókról maga a felperes által készített beszámolókból kitűnik – a RAF Rubinetteria SpA e találkozóon kinyilvánította azon szándékát, hogy január 1-jétől 7%-kal kívánja emelni árait.
- 80 Ezt követően, ami az 1995. október 16-i találkozót illeti, amint a Bizottság a megtámadott határozat (418) preambulumbekzdésében kiemeli, az előző pontban említett találkozókról készült beszámolókból többek között kitűnik, hogy a Rubinetteria Cital SpA e találkozóon bejelentette, hogy 5–6%-kal kívánja emelni árait.
- 81 Végül az 1996. május 14-i találkozót illetően egyrészt meg kell állapítani, hogy noha a felek nem nyújtották be az e találkozókról készült beszámolót, a felperes nem vitatja, hogy – amint a Bizottság a megtámadott határozat (420) preambulumbekzdésében kiemelte – a Hansa e találkozóon bejelentette, hogy szeptemberben megemeli árait. Másrészt mindenesetre a két hónappal korábban, azaz 1996. március 12-én tartott és a megtámadott határozat (419) preambulumbekzdésében hivatkozott találkozókból kitűnik, hogy az American Standard Inc. egyébiránt előirányozta, hogy 1996. május 1-jétől 5%-kal emeli árait. Ez tehát alátámasztja azon tényt, hogy az Euroitalia tagjai között 1996 első felében tartott megbeszélések jövőbeli áremeléseket is érintettek.
- 82 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a Bizottság semmilyen mérlegelési hibát nem követett el, amikor megállapította, hogy az Euroitalia keretében 1994. október 21-én, 1995. október 16-án és 1996. május 14-én tartott találkozókon jövőbeli áremelésekre vonatkozó jogellenes megbeszélésekre került sor.

- 83 Negyedszer az Euroitalia keretében 1997. január 31-én és szeptember 22-én, 1998. január 26-án és október 16-án, 1999. május 7-én, valamint 2002. január 31-én és október 28-án tartott találkozókra illetően a felperes megjegyzi, hogy e találkozókra ő és más résztvevők „közölték, hogy nem kívánják [ár]táblázataikat megemelni, noha a találkozók más résztvevői azt nyilatkozták, hogy már megemelték [...] – méghozzá jelentősen – az árakat”.
- 84 E tekintetben először is ki kell emelni, hogy – amint a Bizottság beadványaiban helyesen megjegyzi – egyrésztől azon tény, hogy a felperes az előző pontban említett találkozók más résztvevőit tájékoztatta arról, hogy nem hajt végre jövőbeli áremeléseket, nem befolyásolja azon megállapítást, hogy e találkozókra, amelyeken a felperes részt vett, a jövőbeli áremelésekre vonatkozó jogellenes megbeszélésekre került sor (lásd a megtámadott határozat (412), (422), (425), (427), (431), (434), (448) és (451) preambulumbekzdése). Másrésztől mindenesetre azon tény, hogy a felperes úgy döntött, hogy nem emeli meg árát, nem tekinthető a szóban forgó kartell jogellenes tevékenységeitől való önkéntes elhatárolódásának, mivel azáltal, hogy részt vett az említett találkozókra, hozzájárult a versenytársai által cserélt információkhoz.
- 85 Ezt követően, konkrétan az 1997. január 31-i találkozót illetően, amellyel kapcsolatban a felperes úgy érvel, hogy a tervezett áremelések rendkívül sokfélék voltak, és amely találkozóra a Bizottság a megtámadott határozat (422) preambulumbekzdésében hivatkozik, ki kell emelni, hogy az említett emelések sokfélesége nem befolyásolja azon megállapítást, hogy a szóban forgó megbeszélések befolyásolták az azokon részt vevő vállalkozások piaci magatartását.
- 86 Végül a felperesnek az 1998. január 26-i találkozóra vonatkozó azon érvét illetően, miszerint a Bizottság a megtámadott határozat (427) preambulumbekzdésében nem bizonyította, hogy a résztvevők ellenőrizték a korábban elhatározott áremelések végrehajtását, egyrésztől meg kell állapítani, hogy még ha feltételezzük is, hogy ezen érv megalapozott, ez nem változtatna azon a megállapításon, hogy az e találkozón folytatott megbeszélések jogellenesek voltak, mivel az 1998-ban bekövetkezendő áremelésekre vonatkoztak, amit a felperes nem vitat. Másrésztől mindenesetre, amint az Euroitalia keretében tartott találkozók – különösen az 1993. április 20-án (lásd a megtámadott határozat (413) preambulumbekzdését), az 1994. március 22-én (lásd az említett határozat (415) preambulumbekzdését) és az 1996. május 14-én tartott találkozó (lásd a megtámadott határozat (420) preambulumbekzdését) – tartalmából kitűnik, amit a felperes nem vitat, hogy e találkozók résztvevői tájékoztatták egymást korábbi áremeléseikről, így mindegyik versenytárs közvetlenül ellenőrizni tudta a korábban bejelentett áremelések végrehajtását.
- 87 A fenti 71–86. pontban tett megállapítások fényében a felperes által felhozott második kifogást mint megalapozatlant el kell utasítani, amely szerint lényegében az Euroitalia és a Michelangelo keretében folytatott megbeszélések, amelyeken részt vett, nem voltak versenyellenesek.
- 88 Harmadszor a felperes úgy véli, hogy a Bizottság – ellentétben azzal, amire az ítélkezési gyakorlat szerint köteles lenne – a jelen ügyben nem értékelte, hogy a versenytársak közötti információcsere a jelen ügyben milyen mértékben csökkentette vagy szüntette meg az érintett piac működését illetően a bizonytalanság fokát. A jelen ügyben az érintett piac jellemzői azt mutatják, hogy a szóban forgó magatartások nem voltak alkalmasak arra, hogy az említett piacon torzítsák a versenyt. Először is valamely információcsere lényegében csak egy olyan piacon torzíthatja a versenyt, amelyet csekély számú gazdasági szereplő jellemez. Márpedig az Euroitalia és a Michelangelo keretében tartott találkozókra részt vevő vállalkozások összesített piaci részesedése nem éri el a 40%-ot. Továbbá az e piacra való lépésnek nem volt akadálya. Ezenkívül a kereslet oldalán nagyfokú volt a versenyképesség és a szerződés tartalmi befolyásolására vonatkozó képesség. Végül a kínálat különösen a csaptelepek ágazatában különösen töredezett volt.

- 89 Emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 57. pontban bemutatott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően az információcsere akkor ellentétes a versenyszabályokkal, amennyiben az érintett piac működését illetően a bizonytalanság fokát csökkenti vagy megszünteti, amelynek következménye a vállalkozások közötti verseny korlátozása.
- 90 E tekintetben a Bíróság kimondta továbbá, hogy valamely információcsere-rendszernek az uniós versenyszabályokkal való összeegyeztethetőségét nem lehet absztrakt módon vizsgálni. Ez az érintett piacok gazdasági feltételeitől és a kérdéses rendszer olyan sajátos jellegzetességeitől függ, mint különösen annak célja, a cseréhez való hozzáférés és az abban való részvétel feltételei, a csere tárgyát képező információk jellege – például lehetnek nyilvános vagy bizalmas, összesített vagy részletes, múltira vagy jelenre vonatkozó információk –, azok időszakossága, valamint az árak, mennyiségek, illetve kereskedelmi feltételek rögzítése tekintetében való jelentőségük (a fenti 58. pontban hivatkozott Asnef-Equifax és Administración del Estado ügyben hozott ítélet 54. pontja).
- 91 A jelen ügyben ki kell emelni, hogy a szóban forgó megbeszéléseknek a versenyszabályok tekintetében való jogellenessége egyértelműen kitűnik a megtámadott határozatból. Az Euroitalia és a Michelangelo tagjait képező vállalkozások közötti, az egyedi jövőbeli áremelésekre vonatkozó kölcsönös tájékoztatásnak, amely vállalkozások – amint a felperes a tárgyaláson pontosította – Olaszországban a csaptelepek piacának 38%-át tették ki, ugyanis csak az lehetett a célja, hogy a piac jövőbeli működését illetően csökkentsék a versenytársak bizonytalanságát, és ilyen hatással is kellett járnia. A felperes egyébiránt semmilyen magyarázatot nem ad arra, hogy a bizalmas információk e cseréjének esetleg milyen más célja lehetett.
- 92 Mivel a jogellenes megbeszéléseken részt vevő versenytársak Olaszországban a csaptelepek piacán jelentős részesedéssel rendelkeztek, mivel együttesen az említett piac 38–40%-ával bírtak, a jövőbeli áremelések végrehajtására vonatkozó információcsere szükségképpen csökkentette a köztük fennálló bizonytalanság fokát, és az árak emelésére ösztönözte őket, miközben minimálisra csökkentette annak veszélyét, hogy piaci részesedéseket veszítenek.
- 93 E körülmények között a jelen ügyben az áremelések összehangolása a csaptelepek olasz piacának szerkezetére tekintettel versenyellenes volt.
- 94 A felperes által felhozott többi érv nem érvénytelenítheti az előző pontban tett megállapítást.
- 95 Először is a felperes azon érve, miszerint az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy amennyiben a kínálat töredezett, az információk versenytársak közötti terjesztése és cseréje semleges vagy akár pozitív hatással lehet a piacon a versenyre (lásd különösen a fenti 58. pontban hivatkozott Asnef-Equifax és Administración del Estado ügyben hozott ítélet 58. pontját), nem befolyásolja a fenti 90. és 91. pontban szereplő megállapításokat, amelyek szerint a csaptelepek piacán 38–40%-os részesedéssel rendelkező versenytársak közötti, jövőbeli áremelésekre vonatkozó információcsere a verseny szempontjából negatív következményt célzott, és szükségképpen ilyen hatással is járt. Ezen érvet tehát mint hatástalant el kell utasítani.
- 96 Ezt követően a felperes előadja, hogy a csaptelepek olasz piacára való lépés akadálytalansága, valamint a nagykereskedők szintjén a kereslet nagyfokú versenyképessége és a szerződés tartalmi befolyásolására vonatkozó képessége alkalmas volt arra, hogy korlátozza e piacon a versenytársak általi tervezett áremelésekre vonatkozó információcsere hatásait. E tekintetben ki kell emelni, hogy még ha a csaptelepek olasz piacának e sajátosságai valósnak is bizonyulnának, a felperes semmilyen bizonyítékot nem ad elő annak alátámasztására, hogy az említett sajátosságok a jelen ügyben semlegesítették a szóban forgó versenyellenes magatartások hatásait. Ezen érvet tehát mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 97 E körülmények között a felperes harmadik érvét és ennél fogva a második jogalap keretében felhozott három kifogást el kell utasítani.

- 98 A fenti megfontolások összessége fényében, valamint a felperes által hivatkozott és a fenti 48. pontban felsorolt különböző jogsértésekre figyelemmel meg kell állapítani, hogy a felperes nem bizonyította, hogy először is a Bizottság a tények értékelése során hibákat követett el, amikor egyrészt megállapította, hogy az általa hivatkozott találkozók folytatott megbeszélések versenyellenesek voltak (lásd a fenti 67–87. pontot), másrészt pedig alkalmasak voltak arra, hogy torzítsák a versenyt (lásd a fenti 88–97. pontot), másodszor, hogy a Bizottság megsértette az EUMSZ 101. cikket, amikor a tényállást versenyellenesnek minősítette (lásd a fenti 50–66. pontot). Ezenkívül e megállapításokból egyrészt kitűnik, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a Bizottság hatáskörrel való visszaélést követett el, amikor megállapította, hogy a felperes az EUMSZ 101. cikkbe ütköző jogsértésben vett részt. Másrészt a Bizottság nem sértette meg indokolási kötelezettségét, mivel – amint különösen a megtámadott határozatnak a fenti 61., 69., 71., 76., 79., 84–86. pontban hivatkozott preambulumbekzdéseiből kitűnik – a Bizottság jogilag megkövetelt módon megjelölte azon okokat, amelyek miatt úgy vélte, hogy a felperes az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésébe ütköző versenyellenes megbeszéléseken vett részt.
- 99 A második jogalapot tehát teljes egészében el kell utasítani.
- A Bizottság által a bírság összegének kiszámításakor elkövetett hibákra és jogsértésekre alapított, harmadik jogalapról
- 100 A felperes azt állítja, hogy a Bizottság a vele szemben kiszabott bírság összegének kiszámításakor különböző hibákat és jogsértéseket követett el. E tekintetben két fő kifogásra hivatkozik.
- 101 Első kifogásával a felperes előadja, hogy a Bizottság a megtámadott határozat (1220) és (1225) preambulumbekzdésében figyelembe vett 15%-os együtthatók alkalmazásakor különböző jogsértéseket követett el. Először is a Bizottság az említett együtthatók meghatározását illetően megsértette az indokolási kötelezettségét. Továbbá az említett együtthatók meghatározásakor mérlegelési hibát követett el, és megsértette a büntetések egyéniesítésének elvét és a személyes felelősség elvét, valamint az arányosság elvét, amikor vele szemben ezen együtthatókat alkalmazta, miközben a megállapított jogsértésben játszott szerepe kevésbé volt súlyos, mint a többi vállalkozásé. Ennek keretében a felperes megjegyzi továbbá, hogy a megtámadott határozat ellentmondásos, mivel a Bizottság a vállalkozások közötti különbségtétel nélkül állapította meg, hogy a jogsértés hat tagállamot érintett. Márpedig a felperes terhére rótt jogsértés csak Olaszországot érintette. Végül a Bizottság megsértette az egyenlő bánásmód elvét, mivel különbséget kellett volna tennie az egységes jogsértésben részt vevő vállalkozások és az e jogsértésnek csak egyetlen ágában részt vevő vállalkozások – mint például a felperes – között. A Bizottság tehát nem alkalmazhatta volna ugyanazon együtthatókat a megtámadott határozatban szankcionált valamennyi vállalkozás szankcionálásakor.
- 102 Meg kell állapítani, hogy a felperes által hivatkozott és a fenti 101. pontban kifejtett jogsértések mindegyike – noha különböző szempontból – a felperes által Olaszországban megvalósított csaptelep-értékesítésekkel elért forgalom 15%-os együtthatóinak vitatására irányul, amely együtthatókat a Bizottság egyrészt a 2006. évi iránymutatás 21–23. pontjának, másrészt pedig az említett iránymutatás 25. pontjának megfelelően a bírság alapösszegének kiszámításakor alkalmazott. E körülmények között először is emlékeztetni kell a bírság alapösszegének a 2006. évi iránymutatásban előírt kiszámításakor alkalmazandó szabályokra, másodszor be kell mutatni a Bizottság által a 15%-os együttható alkalmazása mellett való döntés alátámasztására előadott indokokat, harmadszor pedig meg kell vizsgálni, hogy a Bizottság ekképpen eljárva elkövette-e a felperes által hivatkozott hibákat és jogsértéseket.
- 103 Először is a bírság összegének kiszámítására alkalmazandó szabályokat illetően emlékeztetni kell arra, hogy a 2006. évi iránymutatás 9–11. pontja értelmében a Bizottság által a bírságok megállapításakor követett módszer két lépésből áll. Először is a Bizottság az egyes vállalkozások vagy vállalkozások

társulásai számára meghatároz egy alapösszeget. Ezt követően az egyes érintett vállalkozások részvételét jellemző súlyosító vagy enyhítő körülményekre tekintettel ezen alapösszeget kiigazíthatja: emelheti vagy csökkentheti.

104 Konkrétan, ami a 2006. évi iránymutatás 21–23. pontja alapján a bírságok megállapításakor követett módszer első szakaszát illeti, az eladások értékének figyelembe vett arányát (a továbbiakban: a „jogsértés súlyára” vonatkozó együttható) 0–30%-os sávba eső mértékben állapítják meg bizonyos tényezők figyelembevételével, mint például a jogsértés jellege, valamennyi érintett fél összesített piaci részesedése, a jogsértés földrajzi kiterjedése, valamint az, hogy a jogsértés megvalósult-e, vagy sem, tekintettel arra, hogy az árak rögzítéséről, a piac felosztásáról és a termelés korlátozásáról szóló megállapodások jellegüknél fogva a legsúlyosabb versenykorlátozások közé tartoznak. A 2006. évi iránymutatás 25. pontja kifejti, hogy a Bizottság a fent említett tényezőkre figyelemmel elrejtett céljából az alapösszegbe beépít egy olyan arányt, mely lehetővé teszi egy kiegészítő összeg kiszámítását (a továbbiakban: „kiegészítő összegre” vonatkozó együttható), amely az eladások értékének 15 és 25%-a közötti sávban mozog.

105 Másodsor, ami az egyes érintett vállalkozások Bizottság által figyelembe vett eladásainak értékére vonatkozó együttható meghatározását illeti, rá kell mutatni, hogy az említett határozat (1211)–(1214) preambulumbekzdése a következőket mondja ki:

„(1211) Az árrögzítésre vonatkozó horizontális megállapodások jellegüknél fogva a legsúlyosabb versenykorlátozások közé tartoznak. A [megtámadott határozat] címzettjei az EUMSZ 101. cikkbe és az EGT-Megállapodás 53. cikkébe ütköző egységes, összetett és folyamatos jogsértésben vettek részt, azzal a közös céllal, hogy a fürdőszobai szerelvények és felszerelések piacán torzítsák a versenyt (lásd az 5. pontot). Az összejátszásra irányuló megállapodások legalább hat tagállamra terjedtek ki, a vizsgálat tárgyát képező termékek valamennyi al csoportjára kihatottak, és kizárólag a kartell tagjait képező gyártók javára, valamint ügyfeleik és végső soron a fogyasztók kárára alkalmazták azokat.

(1212) Azon vállalkozások összesített piaci részesedése, amelyek esetében a jogsértés bizonyításra került, tagállamtól függően változik, azonban a Bizottság vizsgálata által lefedett valamennyi termékcsoporthoz vonatkozásában valamennyi tagállamban körülbelül 54,3%-ra becsülhető. Ezen számadat nem veszi figyelembe azon többi kis résztvevő piaci részesedéseit, akik nem címzettjei a [megtámadott határozatnak].

(1213) A kartell legalább hat tagállamra, azaz Németországra, Ausztriára, Belgiumra, Franciaországra, Olaszországra és Hollandiára terjedt ki.

(1214) Bizonyítást nyert, hogy a jogsértést általában végrehajtották [...], még ha nincs is mindig elegendő bizonyíték annak megállapítására, hogy azt mindig pontosan végrehajtották.”

106 A „jogsértés súlyára” vonatkozó együtthatót illetően a Bizottság az előző pontban kifejtett megfontolások alapján a megtámadott határozat (1220) preambulumbekzdésében a következőket fejtette ki:

„(1220) Végül az előző pontban hivatkozott tényezőkre és különösen a jogsértés jellegére figyelemmel az egyes érintett vállalkozások eladásai értékének arányát, amely a bírságok alapösszegének meghatározásakor kerül alkalmazásra, 15%-ban kell megállapítani.”

- 107 A „kiegészítő összegre” vonatkozó együtthatót illetően a Bizottság a megtámadott határozat (1225) preambulumbekzdésében a következőket állapította meg:
- „(1225) Ezen ügy körülményeire tekintettel és [a megtámadott határozat (1210)–(1220) preambulumbekzdésében] hivatkozott kritériumokra figyelemmel [a »kiegészítő összegre« vonatkozó együttható] vonatkozásában alkalmazandó százalékarány 15%.”
- 108 A megtámadott határozat (1211)–(1214), (1220) és (1225) preambulumbekzdésében előadott indokokból tehát kitűnik, hogy a Bizottság igazolta a „jogsértés súlyára” és a „kiegészítő összegre” vonatkozó 15%-os együtthatók alkalmazását, azon értékelésre támaszkodva, miszerint a megtámadott határozatban szankcionált vállalkozások a fürdőszobai szerelvények és felszerelések ágazatában olyan egységes jogsértésben vettek részt, amely hat tagállamban a termékek három alcsoportjára terjedt ki, és hogy az „árrögzítésre vonatkozó horizontális megállapodás”, amelyet a jelen ügyben végrehajtottak, jellegénél fogva a legsúlyosabb versenykorlátozások közé tartozik.
- 109 Mindazonáltal, amint a felperes helyesen érvel, a Bizottság egyrészt a megtámadott határozat (879) preambulumbekzdésében úgy vélte, másrészt pedig beadványaiban is megerősítette, hogy meg kellett állapítani, hogy a felperes az említett határozatban szankcionált többi független olasz gyártóhoz hasonlóan csak a csaptelepeket és a kerámiaárukat – a zuhanykabinokat azonban nem – érintő egységes jogsértésnek az olasz ágában vett részt, „mivel nem álltak rendelkezésre arra vonatkozó bizonyítékok, hogy tudott volna a kartell teljes terjedelméről”. A Bizottság ennek alapján a megtámadott határozat 1. cikke (5) bekezdésének 18. pontjában így többek között megállapította, hogy a felperes Olaszországban a fürdőszobai szerelvényekkel és felszerelésekkel összefüggő jogsértést követett el.
- 110 A fenti 105–109. pontban kifejtett megfontolások fényében kell megvizsgálni harmadszor a felperes által hivatkozott és a fenti 101. pontban említett öt hibát és jogsértést.
- 111 Először is a felperes azon érvét illetően, miszerint a Bizottság megsértette indokolási kötelezettségét, emlékeztetni kell az ítélkezési gyakorlatra, miszerint a bírság alapösszegének megállapításakor a Bizottság teljesíti indokolási kötelezettségét, amikor határozatában megjelöli azon mérlegelendő tényezőket, amelyek lehetővé tették számára az elkövetett jogsértés súlyának értékelését, anélkül hogy köteles lenne azokat részletesebben kifejteni, vagy a bírság kiszámításának módjára vonatkozó számszerű tényezőket feltüntetni (lásd a Törvényszék T-236/01., T-239/01., T-244/01-T-246/01., T-251/01. és T-252/01. sz., Tokai Carbon és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2004. április 29-én hozott ítéletének [EBHT 2004., II-1181. o.] 252. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 112 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a felperes állításával ellentétben a Bizottság a megtámadott határozatnak a fenti 105–107. pontban bemutatott (1211)–(1214), (1220) és (1225) preambulumbekzdésében megjelölte azon indokokat, amelyek a megtámadott határozat (1220) és (1225) preambulumbekzdésében a „jogsértés súlyára” és a „kiegészítő összegre” vonatkozó 15%-os együtthatók alkalmazásához vezették.
- 113 E körülmények között a felperes azon érvét, miszerint a Bizottság megsértette indokolási kötelezettségét, mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 114 Másodszor a felperes által hivatkozott, a tények értékelése során elkövetett hibát illetően meg kell állapítani, hogy a Bizottság tévesen állapította meg, hogy a „jogsértés súlyára” és a „kiegészítő összegre” vonatkozó 15%-os együtthatókat következképpen igazolja azon tény, hogy a megtámadott határozatban említett vállalkozások részt vettek a termékek három alcsoportját érintő és hat tagállamra kiterjedő egységes jogsértésben. Ugyanis, amint arra a Bizottság a megtámadott határozat (879) preambulumbekzdésében saját maga rámutatott, a felperes Olaszországban, nem pedig fenti

1. pontban említett másik öt tagállamban vett részt az áremelések összehangolására vonatkozó jogsértésben, azon oknál fogva, hogy a lefolytatott jogellenes megbeszélések a csaptelepekre és a kerámiaárukra vonatkoztak, a zuhanykabinokra nem. E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a felperes ezzel kapcsolatban nem vitatja a Bizottság azon megállapítását, miszerint a felperes nem csupán a csaptelepeket, hanem a kerámiaárukat is érintő jogsértésben vett részt.
- 115 A Bizottságnak a megtámadott határozat (879) preambulumbekkezdésében foglalt megállapításából így az következik, hogy a Bizottság nem tudta érvényesen igazolni a „jogsértés súlyára” és a „kiegészítő összegre” vonatkozó 15%-os együtthatóknak a felperes esetében való alkalmazását arra hivatkozva, hogy a felperes a termékek három alcsoportjára és hat tagállam területére kiterjedő egységes jogsértésben vett részt. Meg kell tehát állapítani, hogy a Bizottság a tények értékelése során e tekintetben hibát követett el.
- 116 Először is hatástalanok a Bizottság azon érvei, amelyek szerint a felperessel szemben kiszabott bírság összege kizárólag a megállapított jogsértés olasz ágában való részvételét tükrözi, továbbá hogy az egyes vállalkozások esetében figyelembe vett eladások értéke a jogsértésben való egyéni, tényleges és konkrét részvételüket tükrözi, valamint hogy a „jogsértés súlyára” és a „kiegészítő összegre” vonatkozó 15%-os együtthatók a felperes által elkövetett jogsértés súlyára figyelemmel szerények. Ezen érvek egyike sem teszi ugyanis érvénytelenné azon megállapítást, hogy a Bizottság a „jogsértés súlyára” és a „kiegészítő összegre” vonatkozó 15%-os együtthatók alkalmazásakor nem támaszkodhatott érvényesen a fenti 115. pontban kifejtett indokra.
- 117 Ezt követően meg kell állapítani, hogy a Bizottság által felhozott érvek, amelyek szerint a Bizottság megtette a 2006. évi iránymutatásban előírt, a bírság kiszámításakor követendő különböző lépéseket, továbbá a megtámadott határozatban említett vállalkozások által hozzá benyújtott forgalmakat használta fel, ezenkívül a bírságok összegének meghatározásakor mérlegelési mozgástérrel rendelkezik, és a felperes által elkövetett jogsértés súlyát tükrözi a figyelembe vett eladások értékének összege, szintén hatástalanok. Ezen érvek ugyanis nem befolyásolják azon megállapítást, hogy a Bizottság nem támaszkodhatott a fenti 115. pontban kifejtett indokra.
- 118 Végül el kell utasítani a Bizottságnak a Törvényszék által a tárgyaláson feltett kérdésekre válaszul felhozott érvét, amely szerint azon földrajzi kiterjedésbeli különbség, amely a vállalkozásoknak egyrészt az egységes jogsértés egészében, másrészt a kizárólag Olaszország területén való részvételéből ered, nem igazolja a „jogsértés súlyára” és a „kiegészítő összegre” vonatkozó különböző együtthatók alkalmazását. Valamely, az Unió hat tagállamának területére kiterjedő és a termékek három alcsoportját érintő jogsértés ugyanis nem tekinthető érvényesen olyan súlyúnak, mint egy olyan jogsértés, amelyet egyetlen tagállam területén követtek el, és amely a termékek két alcsoportját érintette. Ezen előbbi jogsértést, figyelemmel az Unióban fennálló versenyre gyakorolt hatásainak terjedelmére, ezen második jogsértésnél súlyosabbnak kell tekinteni.
- 119 A fenti 114–118. pontban kifejtett megfontolások fényében meg kell állapítani, hogy a Bizottság két mérlegelési hibát követett el, amikor a „jogsértés súlyára” és a „kiegészítő összegre” vonatkozó 15%-os együtthatók alkalmazását azon tényre alapította, hogy a felperes az Unió hat tagállamának területére és a termékek három alcsoportjára kiterjedő egységes jogsértésben vett részt. A felperes érvét e tekintetben tehát el kell fogadni.
- 120 Harmadszor az arányosság elvének állítólagos megsértését illetően emlékeztetni kell arra, hogy a versenyjogi jogsértések szankcionálása érdekében a Bizottság által indított eljárások során ennek az elvnek az alkalmazása azt jelenti, hogy a bírságok a kitűzött célokhoz, vagyis e szabályok tiszteletben tartásához képest nem lehetnek túlzott mértékűek, továbbá a valamely vállalkozásra versenyjogi jogsértés címén kiszabott bírság összegének arányban kell állnia az összességében értékelt jogsértéssel, és különösen figyelembe kell vennie annak súlyát (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-67/00., T-68/00., T-71/00. és T-78/00. sz., JFE Engineering és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2004. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-2501. o.] 532. pontját). Konkrétan az arányosság

elve azzal jár, hogy a Bizottságnak a jogsértés súlyának értékelése során figyelembe vett tényezőkkel arányosan kell megállapítania a bírságot, és hogy e tényezőket ennek során koherensen és objektíven igazolható módon kell alkalmaznia (a Törvényszék T-43/02. sz., Jungbunzlauer kontra Bizottság ügyben 2006. szeptember 7-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-3435. o.] 226–228. pontja, valamint T-446/05. sz., Amann & Söhne és Cousin Filterie kontra Bizottság ügyben 2010. április 28-án hozott ítéletének [EBHT 2010., II-1255. o.] 171. pontja).

- 121 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a felperes jövőbeli áremelések összehangolásának végrehajtásában álló jogsértésben vett részt, hogy ezen összehangolás nem csupán a csaptelepekre vonatkozott, ahogyan a második jogalap keretében megállapításra került, hanem a kerámiaárakra is, amit a felperes a keresetében nem vitatott, és hogy ezen jogsértés Olaszország egész területére kiterjedt. E körülmények között a Bizottság a 2006. évi iránymutatás 21–23. és 25. pontjának megfelelően nem állapíthatta volna meg jogosan, hogy a „jogsértés súlyára” és a „kiegészítő összegre” vonatkozó 15%-os együtthatók megfelelnek az arányosság elvének.
- 122 Ennélfogva a felperes azon érvét, miszerint a Bizottság megsértette az arányosság elvét, mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 123 Negyedszer, amennyiben a felperes úgy érvel, hogy a Bizottság megsértette a büntetések egyéniesítésének elvét és a személyes felelősség elvét, emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint ezen elv alkalmazásában a Bizottság az egyes jogsértő vállalkozások kartellben való részvétele relatív súlyának értékelésekor köteles figyelembe venni azon tényt, hogy egyes jogsértő vállalkozások felelősségét adott esetben nem állapították meg e kartell valamennyi ága tekintetében (lásd a Törvényszék T-21/05. sz., Chalkor kontra Bizottság ügyben 2010. május 19-én hozott ítéletének [EBHT 2010., II-1895. o.] 100. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 124 A jelen ügyben, amint a fenti 115. pontban megállapításra került, igaz, hogy a Bizottság tévesen igazolta a „jogsértés súlyára” és a „kiegészítő összegre” vonatkozó 15%-os együtthatóknak a felperes esetében való alkalmazását, megállapítva, hogy a felperes hat tagállam területére és a termékek három alcsoportjára kiterjedő jogsértésben vett részt, annak ellenére, hogy a megtámadott határozat (879) preambulumbekzdésében kifejezetten elismerte, hogy a felperes felelőssége csak az olasz piacon a termékek két alcsoportjára vonatkozó kartellben való részvételét illetően állapítható meg. Mindazonáltal meg kell továbbá állapítani, hogy – amint a fenti 121. pontban kiemelésre került – a „jogsértés súlyára” és a „kiegészítő összegre” vonatkozó 15%-os együtthatóknak a felperes esetében való alkalmazását teljes mértékben igazolta a felperes által elkövetett jogsértés súlya.
- 125 E körülmények között a Bizottság nem sértette meg a büntetések egyéniesítésének elvét és a személyes felelősség elvét, amikor a felperes esetében a „jogsértés súlyára” és a „kiegészítő összegre” vonatkozóan 15%-os együtthatókat alkalmazott.
- 126 A felperes ezen érvét tehát mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 127 Ötödször az egyenlő bánásmód elvének a felperes által hivatkozott megsértését illetően emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az egyenlő bánásmód elve akkor sérül, ha hasonló helyzeteket eltérő módon kezelnek, vagy eltérő helyzeteket ugyanolyan módon kezelnek, kivéve ha ez a fajta bánásmód objektív módon indokolt (a Bíróság 106/83. sz. Sermide-ügyben 1984. december 13-án hozott ítéletének [EBHT 1984., 4209. o.] 28. pontja és a Törvényszék T-161/05. sz., Hoechst kontra Bizottság ügyben 2009. szeptember 30-án hozott ítéletének [EBHT 2009., II-3555. o.] 79. pontja).
- 128 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat valamennyi címzettjével szemben a „jogsértés súlyára” és a „kiegészítő összegre” vonatkozóan 15%-os együtthatókat alkalmaztak, miközben azon vállalkozásoktól eltérően, amelyek hat tagállamban a termékek három alcsoportjára kiterjedő egységes jogsértésben vettek részt, a felperes felelősségét – a megtámadott határozat 1. cikkének (5) bekezdésében szankcionált másik négy olasz vállalkozáshoz hasonlóan – csak a megállapított

jogsértés olasz ágát illetően lehetett megállapítani. Ennélfogva a felperes által elkövetett jogsértés súlya mind földrajzi értelemben, mind pedig az érintett termékek tekintetében kevésbé volt jelentős, mint a megtámadott határozat azon többi címzettje által elkövetett jogsértés súlya, amelyek hat tagállam területére és a termékek három alcsoportjára kiterjedő egységes jogsértésben vettek részt. Mindazonáltal, még ha feltételezzük is, hogy meg kell állapítani, hogy a Bizottságnak az említett együttthatók meghatározásakor az Unió hat tagállamának területére és a termékek három alcsoportjára kiterjedő egységes jogsértésben részt vevő vállalkozásokat eltérő bánásmódban kellett volna részesíteni, mint az egyetlen tagállam területén a termékek két alcsoportjára vonatkozó egységes jogsértésben részt vevő vállalkozásokat, a felperes nem részesülhetett volna ilyen eltérő bánásmódban. Ugyanis, amint a fenti 121. pontban kifejtésre került, a felperes esetében alkalmazott, a „jogsértés súlyára” és a „kiegészítő összegre” vonatkozó 15%-os együttthatók a felperes által elkövetett jogsértés súlyával arányos mértékűek. Ennélfogva a megtámadott határozat összes címzett vállalkozása közötti eltérő bánásmód alkalmazásának hiánya nem történt a felperes kárára.

- 129 E körülmények között mint megalapozatlant el kell utasítani a felperes azon érvét, miszerint a Bizottság az ő tekintetében megsértette az egyenlő bánásmód elvét.
- 130 A fenti megfontolások összessége fényében el kell fogadni a felperes azon érvét, miszerint a Bizottság két mérlegelési hibát követett el (lásd a fenti 119. pontot), és az első jogalapot ezt meghaladó részében el kell utasítani.
- 131 Második kifogásával a felperes azt vitatja, hogy a Bizottság megtagadta tőle, hogy a 2006. évi iránymutatás 29. pontja alapján bírságcökkentésben részesüljön a jogsértésben való csekély részvétele miatt. E kérelem alátámasztására két fő érvet hoz fel. Először is azt, hogy mindig önálló kereskedelmi stratégiát folytatott, amint ez számos, 1993. március 15. és 2002. október 28. között tartott találkozóból kitűnik, amelyeken közölte szándékát, hogy nem kíván áremeléseket végrehajtani. Tehát egyértelműen és érzékelhetően elhatárolódott azon megállapodásoktól, amelyeket a kartell többi tagja jóváhagyott. Másodszor úgy véli, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban tévesen utasította el azon érvet, miszerint bírságcökkentésben kellett volna részesülnie, mivel a jogsértésben játszott szerepe kevésbé volt súlyos, mint a kartell többi tagjáé. A termékek eladásainak értéke ugyanis, amely kétségtelenül annak értékelésére szolgáló tényezőnek minősül, hogy a vállalkozás a gazdasági súlya alapján milyen befolyást tud gyakorolni, nem tükrözi a jogsértésben való részvétele súlyának mértékét. Egyébiránt a multinacionális vállalkozások azok, amelyekről az Euroitalia és a Michelangelo keretében tanúsított szóban forgó versenyellenes magatartások eredtek, és amelyek több tagállamban jogellenes magatartásokban vettek részt.
- 132 Az 2006. évi iránymutatás 29. pontja a következőképpen szól:

„A bírság alapösszege csökkenthető, ha a Bizottság enyhítő körülményeket állapít meg, mint például:

- amikor az érintett vállalat bizonyítani tudja, hogy a Bizottság első közbelépésére abbahagyta a jogsértést. Ez nem vonatkozik a titkos megállapodásokra és magatartásra (főként a kartellekre nem);
- amikor az érintett vállalkozás bizonyítani tudja, hogy a jogsértést gondatlanságból követték el;
- amikor az érintett vállalat bizonyítékkal szolgál arra, hogy részvétele a jogsértésben kifejezetten csekély, és következésképpen bizonyítani tudja azt is, hogy mialatt részt vett a jogsértő megállapodásban, a piacon versenyző magatartás tanúsításával hatékony módon elkerülte azok végrehajtását; annak pusztán ténye, hogy egy vállalkozás a jogsértésben rövidebb ideig vett részt, mint a többi vállalkozás, nem számít enyhítő körülménynek, hiszen ez a tény már az alapösszegben is tükröződik;

- amikor az érintett vállalkozás hatékonyan együttműködik a Bizottsággal az Engedékenységi Közlemény hatályán, valamint a jog által előírt együttműködési kötelezettségein túl;
  - amennyiben a versenyellenes magatartást közhatóságok vagy jogszabályok engedélyezték vagy ösztönözték.”
- 133 Ami a 2006. évi iránymutatás 29. pontjának harmadik francia bekezdésében előírt enyhítő körülményt illeti – kizárólag ez releváns a felperes által felhozott érvek tekintetében –, emlékeztetni kell arra, hogy – amint arra a Bizottság a megtámadott határozat (1252) preambulumbekzdésében hivatkozott – az ítélkezési gyakorlat szerint valamely vállalkozás a kartell végre nem hajtása miatt akkor részesülhet bírságcsökkentésben, ha a körülmény azt mutatják, hogy az alatt az idő alatt, amíg a vállalkozás a jogsértő megállapodások tagja volt, a piacon versenyző magatartást folytatva ténylegesen kivonta magát a végrehajtásuk alól, vagy legalább egyértelműen és nagymértékben megszegte a kartell végrehajtására irányuló kötelezettségeket olyannyira, hogy ezáltal megzavarta annak működését (a Törvényszék T-26/02. sz., Daiichi Pharmaceutical kontra Bizottság ügyben 2006. március 15-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-713. o.] 113. pontja).
- 134 A jelen ügyben egyrészt ki kell emelni, hogy a felperes azon érvét, miszerint ő mindig önálló kereskedelmi stratégiát folytatott, nem támasztják alá a tények. Amint a második jogalap fenti vizsgálata keretében megállapításra került (lásd különösen a fenti 52–87. pontot), az Euroitalia tagjai képező vállalkozások információkat cseréltek a múltbeli áremeléseikre vonatkozóan, és ellenőrizték, hogy versenytársaik végrehajtották-e a korábban megvitattott jövőbeli áremeléseket.
- 135 Másrészt és mindenestre a felperes nem ad elő érvet, és bizonyítékkal sem szolgál annak alátámasztására, hogy ténylegesen kivonta magát az Euroitalia és a Michelangelo keretében tartott találkozók megvitattott áremelések végrehajtása alól. Ellenkezőleg, amint a Bizottság a megtámadott határozat 6. és 7. mellékletében szereplő táblázataiban helyesen rámutatott, a felperes az Euroitalia keretében tartott találkozók szinte mindegyikén, a Michelangelo keretében tartottak közül pedig sok találkozón részt vett, amely találkozók jogellenes megbeszélésekre kerültek sor.
- 136 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a Bizottság semmilyen hibát nem követett el, amikor a felperest e címen semmilyen bírságcsökkentésben nem részesítette.
- 137 A fenti megfontolások összessége fényében egyrészt a harmadik jogalapot részben el kell fogadni, másrészt pedig e jogalapot ezt meghaladó részében, továbbá az első és a második jogalapot is el kell utasítani.
- 138 A megtámadott határozat részleges megsemmisítése iránti kérelmekkel kapcsolatban levonandó következtetéseket illetően először is e kérelmeket el kell utasítani annyiban, amennyiben azok a megtámadott határozat 1. cikke (5) bekezdésének 18. pontjára irányulnak.
- 139 Másodszor, egyrészt, mivel a Bizottság helyesen állapította meg, hogy a felperes megsértette az EUMSZ 101. cikk rendelkezéseit, a Bizottság a megtámadott határozat (1182) preambulumbekzdésében említett 1/2003 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének rendelkezései alapján a megtámadott határozat 2. cikkének (17) bekezdésében helyesen döntött úgy, hogy a felperessel szemben bírságot szab ki. A megtámadott határozat részleges megsemmisítése iránti kérelmeket tehát el kell utasítani annyiban, amennyiben azok az említett határozat 2. cikkének (17) bekezdésére irányulnak.
- 140 Másrészt, mivel a megtámadott határozat 2. cikkének (17) bekezdése megállapítja a felperessel szemben kiszabandó bírság összegét, és mivel a felperes második kereseti kérelmében azt kéri, hogy a Törvényszék másodlagosan csökkentse a vele szemben kiszabott bírság összegét, a Törvényszék az említett kereseti kérelem vizsgálata keretében fogja megállapítani, hogy az említett összeg meghatározását illetően a fenti 119. pontban megállapított hibák milyen következményekkel járnak.

- 141 A fenti 138–140. pontban szereplő megfontolásokból kitűnik, hogy a megtámadott határozat részleges megsemmisítése iránti kérelmeket teljes egészében el kell utasítani.

A felperessel szemben kiszabott bírság összegének törlése, illetve csökkentése iránti, másodlagosan előterjesztett kérelmekről

- 142 A második kereseti kérelemre tekintettel, amelyben a felperes másodlagosan azt kéri, hogy a Törvényszék törölje, illetve csökkentse a vele szemben kiszabott bírság összegét (lásd a fenti 15. pontot), a Törvényszéknek korlátlan felülvizsgálati jogkörében eljárva meg kell vizsgálnia egyrészt, hogy a Bizottság által elkövetett és a fenti 125. pontban kifejtett hibák milyen következményekkel járnak a felperessel szemben kiszabott bírság összegének kiszámítására, másrészt pedig meg kell vizsgálni a felperes által a bírság törlése, illetve csökkentése iránti kérelmének alátámasztása érdekében előadott érvelést.
- 143 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint egyrészt korlátlan felülvizsgálati jogkörében eljárva a Törvényszéknek úgy kell elvégeznie saját értékelését, hogy közben figyelembe veszi az adott ügy valamennyi körülményét, és tiszteletben tartja az uniós jog általános elveit, úgymint az arányosság elvét (lásd ebben az értelemben a fenti 17. pontban hivatkozott Romana Tabacchi kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 179. és 280. pontját), vagy az egyenlő bánásmód elvét (a Bíróság C-125/07. P., C-133/07. P. és C-135/07. P. sz., Erste Group Bank és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2009. szeptember 24-én hozott ítéletének [EBHT 2009., I-8681. o.] 187. pontja).
- 144 Másrészt a korlátlan felülvizsgálati jogkör gyakorlása nem egyezik meg a hivatalból való felülvizsgálattal. Ennélfogva a közrenden alapuló jogalapok kivételével, amelyeket – úgymint a megtámadott határozat indokolásának hiányát vagy elégtelenségét – az uniós bíróságnak hivatalból kell megvizsgálnia, a felperesnek kell felhoznia a megtámadott határozattal szembeni jogalapokat, és neki kell bizonyítékokat előterjesztenie e jogalapok alátámasztása érdekében (lásd ebben az értelemben a fenti 17. pontban hivatkozott Chalkor kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 64. pontját).
- 145 Noha az iránymutatás nem határozza meg előre a bírság uniós bíróság általi értékelését akkor, ha a bíróság korlátlan felülvizsgálati jogkörében eljárva határoz (a Törvényszék T-49/02-T-51/02. sz., Brasserie nationale és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. július 27-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-3033. o.] 169. pontja), a Törvényszék a jelen ügyben megfelelőnek tartja, hogy a bírság összegének újbóli kiszámításakor az iránymutatást vegye alapul, különösen azért, mert az iránymutatás lehetővé teszi az adott ügy valamennyi releváns körülményének figyelembevételét, és azt, hogy a megállapított jogsértésben részt vevő összes vállalkozással szemben arányos bírságokat szabjanak ki.
- 146 Először is emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék a fenti 115. pontban egyrészt megállapította, hogy a Bizottság a „jogsértés súlyára” és a „kiegészítő összegre” vonatkozó 15%-os együtthatók meghatározásakor tévesen támaszkodott a lényegében arra alapított indokra, hogy a megtámadott határozatban említett valamennyi vállalkozás egységes jogsértésben vett részt. Másrészt meg kell állapítani továbbá, hogy – amint a fenti 121. pontban kiemelésre került – ezen együtthatók a „jogsértés súlyára” vonatkozó együtthatót illetően egy 0–30%-os sávban, a „kiegészítő összegre” vonatkozó együtthatót illetően pedig egy 15–25%-os sávban megfelelnek az arányosság elvének.
- 147 Kétségtelenül az is igaz, hogy – amint a fenti 128. pontban megállapításra került – a Bizottság a „jogsértés súlyára” és a „kiegészítő összegre” vonatkozó 15%-os együtthatókat alkalmazta a termékek három alcsoportjára és hat tagállamra kiterjedő egységes jogsértésben részt vevő vállalkozásokkal szemben kiszabott bírságok kiszámításakor. Márpedig ez utóbbi jogsértés a földrajzi kiterjedése és az érintett termékek alcsoportjainak száma miatt súlyosabb jogsértésnek minősül, mint az, amelyben a felperes részt vett.

- 148 Az azonban, hogy a hat tagállamra és a termékek három alcsoportjára kiterjedő egységes jogsértésben részt vevő vállalkozásokkal szemben a „jogsértés súlyára” és a „kiegészítő összegre” vonatkozó, a felperes szankcionálásakor alkalmazott 15%-os együtthatóktól nagyobb együtthatók alapján kiszámított bírságot kellett volna kiszabni, nem igazolhatja érvényesen azt, hogy a Törvényszék korlátlan felülvizsgálati jogkörében eljárva a felperessel szemben olyan összegű bírságot szabjon ki, amely nem kellően elrettentő jellegű azon jogsértés súlyára tekintettel, amelyben a felperes részt vett.
- 149 E körülmények között a Törvényszék a 2006. évi iránymutatásra és a fenti 148. pontban kifejtett értékelésekre tekintettel úgy véli, hogy a „jogsértés súlyára” és a „kiegészítő összegre” vonatkozó 15%-os együtthatók megfelelőek.
- 150 Másodszor a felperes azon kérelmét illetően, hogy a Törvényszék részesítse őt bírságcsökkentésben, mivel csak csekély szerepet játszott azokon a találkozókön, amelyekben részt vett, a többi multinacionális vállalkozás által játszott szerephez képest, a Törvényszék emlékeztet arra, hogy – amint a fenti 62. pontban megállapításra került – a felperes nem adott elő olyan érvet vagy bizonyítékot, amely megkérdőjelezné a Bizottság által a megtámadott határozat (467)–(492) preambulumbekzdésében tett megállapításokat, amelyek azt mutatják, hogy a felperes aktívan részt vett a szóban forgó jogellenes magatartások végrehajtásában, így szerepe nem tekinthető csekélynek. E körülmények között a Törvényszék úgy véli, hogy a felperes érve nem igazolja azt, hogy a Bizottság által vele szemben kiszabott 3 996 000 eurós bírságot ezen okból csökkentse.
- 151 E körülmények között egyrészt a Törvényszék korlátlan felülvizsgálati jogkörében eljárva úgy véli, hogy a felperes által a jelen ügyben bármilyen címen hivatkozott körülmények egyike és egyetlen közrenden alapuló jogalap sem igazolja azt, hogy a Törvényszék említett jogkörében eljárva csökkentse a Bizottság által kiszabott bírság összegét. Másrészt a Törvényszék az elé terjesztett körülmények összességére figyelemmel úgy véli, hogy a 3 996 000 eurós bírság a felperes által elkövetett jogsértés időtartamára és súlyára tekintettel megfelelő szankciónak minősül, amely lehetővé teszi a felperes versenyellenes magatartásának arányos és elrettentő megtorlását.
- 152 A megtámadott határozat 2. cikkének (17) bekezdésében a felperessel szemben kiszabott bírság összegének törlése, illetve csökkentése iránti, másodlagosan előterjesztett kérelmeket illetően a fenti megfontolások összességéből kitűnik, hogy mivel az említett összeg megegyezik a Törvényszék által korlátlan felülvizsgálati jogkörében eljárva a fenti 151. pontban megállapított összeggel, az említett kérelmeket el kell utasítani.
- 153 A fenti 141. és 152. pontban tett megállapításokra tekintettel a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

- 154 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.**
- 2) A Zucchetti Rubinetteria SpA viseli saját költségeit, valamint az Európai Bizottság költségeit.**

Pelikánová

Jürimäe

Van der Woude

Kihirdetve Luxembourgban, a 2013. szeptember 16-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei.....	1
Az eljárás és a felek kérelmei.....	3
A jogkérdésről.....	4
A megtámadott határozat részleges megsemmisítése iránti, elsődlegesen előterjesztett kérelmekről	4
A Bizottság által az érintett piac meghatározása során elkövetett hibákra alapított, első jogalapról	4
Az Euroitalia és a Michelangelo keretében tartott szóban forgó megbeszélések kartellnek való minősítésével kapcsolatos jogsértések fennállására alapított, második jogalapról	8
A Bizottság által a bírság összegének kiszámításakor elkövetett hibákra és jogsértésekre alapított, harmadik jogalapról	15
A felperessel szemben kiszabott bírság összegének törlése, illetve csökkentése iránti, másodlagosan előterjesztett kérelmekről.....	22
A költségekről.....	23